

Alfredo Cospito

**Tekst o Neformalnoj
Anarhističkoj Organizaciji
(F.A.I.)**

**upućen anarhistima u Grčkoj iz
zatvora u Ferrari (Italija)**

Alfredo Cospito
Tekst o Neformalnoj Anarhističkoj Organizaciji (F.A.I.)
upućen anarhistima u Grčkoj iz zatvora u Ferrari (Italija)

”Uno scritto di Alfredo Cospito ai compagni greci”
croceneranarchica.org

anarhija.info

Napomena: Ovaj Alfredov tekst napisan je prije više od mjesec dana, ali do nas je stigao tek danas, uz želju da bude objavljen kako bi doprinjeo raspravi u toku, već duže vrijeme, između drugova grčkog jezika. Podsjećamo da drug, još i dalje pod režimom visoke sigurnosti AS2 u Ferrari, nije formalno podvrgnut nikakvom režimom poštanske cenzure, mada su i dalje prisutna kašnjenja i cenzure pri komunikaciji. (juni 2016.)

Jedna točka gledišta

Individualni doprinos raspravi koju su otvorili braća i sestre iz ZVČ-Čelija urbane gerile-Fai

S velikim sam zadovoljstvom pročitao, u prijevodu "Sin Banderas Ni Fronteras", vaš tekst ["*Communique by Conspiracy of Cells of Fire – Urban Guerilla Cell*" 325.nostate.net, nap.prev.] u pet točaka, i gorljivo sam se poželio uključiti u raspravu.

Vijesti su ovdje u zatvoru u Italiji ograničene i uz nadu da je prijevod teksta na španjolski vjerodostojan, pokušat ću u granicama mogućeg reći što mislim, uz premisu da će zbog situacije u kojoj se nalazim i zbog mojeg nedovoljnog poznavanja situacije u Grčkoj, ovaj doprinos biti ograničen.

Brzo ću proći kroz vašu zanimljivu analizu situacije grčkog anarhističkog pokreta i njegovog povijesnog razvoja kroz posljednje desetljeće, koji me veoma podsjeća (uz nužne povijesne razlike) na talijansku situaciju "povlačenja" nakon iskustva oružane borbe sedamdesetih godina (bez, na vašu sreću, od-vratne baštine pokajanih i disociranih), iz kojih se, tek toliko

ljednost zaživjele su međunarodnim kampanjama. Jedna stara teorija koju su početkom šezdesetih mladenačke anarhističke federacije sprovele u djelo, i koje je izgledalo da pripada već dalekoj prošlosti, danas je zaživjela zahvaljujući hrabrosti i mašti braće i sestara koji se već godinama nalaze zatvoreni u grčkim zatvorima, bez da ikada pokleknju. Vrlo aktualna teorija koja se kroz neformalnost preporodila, jača no ikada.

Alfredo Cospito

izgraditi. Nepredvidljiv put, ali nikad ideološki, nikada politički, nikada izgradnje, koji se ponekad susretne s putem "stvarnog pokreta". Dva puta sa sasvim različitim ciljevima, prvi: anarhistički pokret, borben, nasilan, revolucionaran, sa svojim skupštinama i specifičnim organizacijama, i, ne baš, drugi: jednostavno, osnovno, temeljno, neformalno sredstvo za vođenje rata, napasti da bi zatim nestalo, komunicirati bez da se ikada se pojavi. Treba imati dobro na umu ta dva sasvim različita puta koji bi da se ujedine međusobno se uništiti.

Nadasve jedna stvar mora biti jasna, dio smo Fai-Fri samo u trenutku djelovanja, zatim se svatko vrati vlastitom životu anarhista, nihilista, individualista, vlastitim projektima, vlastitoj perspektivi pobunjenika ili revolucionara sa svim svojim posljedicama, kao što su skupštine, koordinacije, nukleusi afiniteta, okupiranja, komune, područne borbe, i tako dalje.

Fai-Fri (barem kako je ja poimam) nije partija, nije pokret, a još manje organizacija, nego sredstvo za jačanje grupa afiniteta ili pojedinaca koji djeluju, putem međunarodnih kampanja koje ujedinjuju naše snage bez koordinacija, bez da ustupimo našu dragocjenu slobodu. Sredstvo koje može koristiti svaki anarhist koji teži uništenju sada i ovdje. Nije savršeno sredstvo, mnogo se stvari može poboljšati, počevši od međunarodnih kampanja koje, po meni, nisu nikada u potpunosti iskorištene. Zamislite da usmjerite snage na ciljeve iste vrste, međunarodnog dometa. Ima li nešto međunarodnije i štetnije od multinacionalki, od tehnološke industrije, od znanosti... ako su kampanje općenite, po meni gube na snazi i na značaju, ako se ograničimo na puko svjedočenje, na općenitu solidarnost onda se ne iskoriste u potpunosti stvarni potencijali jednog sredstva, koje bi (u tom slučaju, da) dovelo do poboljšanja.

Prva generacija ZVČ nosi velike zasluge, neke stvari koje su do tada bile samo na teorijskoj razini kroz njihovu snagu i dos-

da budemo optimistični, rodio, iz pepela "oružane borbenosti"¹, vitalniji i originalniji anarhizam.

Slažem se s vama da riječi anarhista-zatvorenika ne smiju postati svete i apsolutnom istinom, one su jednostavno teorijski doprinosi borbi. Kao što se u potpunosti slažem s vama kada smatrate da bi trebalo: "sjetiti se naših iskustava iz prošlosti, ali ne da bi ih ponovili već da bih ih nadišli". Upravo mi se zbog toga čini da bi stvaranje jednog "autonomnog anarhističkog pokreta", jedne "međunarodne anarhističke federacije", predstavljalo korak nazad. Povratak u prošlost, na stare sisteme koji nas izlažu riziku da se vratimo na specifičnu klasičnu organizaciju, zastarjelo sredstvo, tupi skalpel.

Nakon "Crnog Decembra", predivna kampanja djelovanja u kojoj su učestvovala brojne grupe Fai-Fri, osjetili ste potrebu da predložite poboljšanje, osjetili ste potrebu za "autonomnim anarhističkim polom", strukturiran "vlastitim političkim mehanizmima, bez birokracija, s našim skupštinama bez njuškala, s našim vlastitim organizacijama bez razina", i učinile ste to kroz ime ZVČ-Ćelija urbane gerile-Fai.

Savršeno razumijem vaš entuzijazam i potrebu za jačanjem, da postanete sve prodorniji, da ujedinite različite anarhističke struje, revolucionarne, individualiste, nihiliste, ustanike, pobunjenike, ali mislim da to ipak nije pravi put.

Da podrobnije objasnim, stvoriti si organizaciju strukturiranu kroz stvaranje skupština neizbježno bi dovelo do rođenja specifičnih organizacija, do degeneracije neformalnosti sredstva Fai-Fri, do preusmjeravanja s ciljeva koje si je neformalna orga-

¹U originalu "*lottarmatismo*", odnosi se terorističke grupe kao što su npr. bile Crvene Brigade u Italiji i RAF u Njemačkoj, koje su u prvi plan stavljale revolucionarnu profesiju i oružanu stručnost za frontalni sukob s državom te na taj način reproducirale državni mehanizam (teror, militarizam, hijerarhije, predstavnici, zastupanja, stručnost).

nizacija postavila, i stoga do izobličenja njenog jednostavnog svojstva sredstva komunikacije.

Prijedlog kao što je vaš zasigurno predstavlja jedan velikodušni pokušaj, ali u ime Fai-Fri poticati na rođenje jednog autonomnog anarhističkog pola, govoriti količinski, ideološki o okupljanju segmenata pokreta, pretvorilo bi neformalnu organizaciju u jednu organizaciju koja bi po svojoj prirodi, s takvim pretpostavkama, mogla samo da postane dominantna, osiromašila bi se, usporila, i kroz duži period bila bi ubijena.

Prijedlog kao što je vaš, u ime Fai-Fri, umjesto da ujedini on bi razjedinio, oslabio umjesto da osnaži. Nikad se neću umoriti od ponavljanja da se po meni neformalna organizacija mora "ograničiti" da bude puko sredstvo koje čak i drugovi kao što sam ja, sasvim neskloni bilo kakvoj organizaciji, mogu koristiti, poklonivši si šansu odnosa s drugim pojedincima ili nukleusima raštrkanim diljem svijeta. Fai-Fri je ratno oružje, što je njena struktura jednostavnija, to su osnovnije njene dinamike funkcioniranja, i bit će učinkovitija. Umanjiti složenost, povećava učinkovitost. Kao dobro naoštren nož, kao dobro nauljen Tokaref. Po meni su koordinacija i skupština dvije metodologije koje bi trebali izbjegavati, kako ne bi pretvorili Fai u jednu glomaznu, sporu strukturiranu organizaciju. Dvije metodologije koje bi je izložile riziku da se pretvori u anarhističku specifičnu organizaciju, u biti u uobičajenu anarhističku federaciju prožetu ideologijom, koja briše svako nesuglasje oko sebe sve dok ne nestane pod udarcima represije. Kako koordinacija tako i skupštine podrazumijevaju izravno poznavanje grupa i pojedinaca. Da bi se koordinirali predstavnici raznih grupa moraju se sretati i određivati vremenske rokove ili nešto drugo za djelovanje. Na skupštinama se pojedinci poznaju i svatko kaže svoje, neizbježno stvarajući vodstva: tko je sposoban da se bolje izražava ili kreće, tko ima više vremena da posveti skupštini određuje

pravac, stvarajući hijerarhije i zastupanja. Kako koordinacija tako i skupštine izvrgavaju represiji, svi se znaju, kao kula od karata, ako padne jedna padnu sve.

Fai, na vrlo jednostavan i prirodan način kroz kolektivno iskustvo na desetke grupa raštrkanih širom svijeta zamijenila je, i bez da primijeti, te dvije stare metodologije revolucionarnim kampanjama kojima nisu potrebni rokovi ili međusobno poznavanje, samo djela govore. Nije potrebna koordinacija kada je dovoljno najaviti početak jedne kampanje kroz izjavu o preuzimanju odgovornosti, tekstove koji prate djela i otvaraju rasprave između različitih tenzija (ustanici, individualisti, nihilisti, društveni i antidruštveni anarhisti), stvarajući nove putove, nikad obilježene jednoličnošću, ideologijom, politikom. Što se pak skupštine tiče, to je način da se politiziraju, ideologiziraju jednostavni i prirodni odnosi afiniteta, prijateljstva, ljubavi, sestrinstva, bratstva koje svaka grupa Fai-Fri posjeduje i koji se tiču samo vlastitog najintimnijeg života, i koji se samo u trenutku djelovanja isprepletu s postojanjem neformalne federacije. Odnosi koji se tiču samo pojedinca i njegove grupe, i koji se ne mogu zatvoriti u jedno političko sredstvo kao što je skupština.

Budući da ne postoje neposredni kontakti između grupa, i kada bi došlo do stvaranja autoritarnih organizama oni bi neizbježno bili ograničeni na samo tu jednu grupu, ne bi zarazili čitava organizam.

Nakon tih riječi nadodajem da sasvim dobro znam da tko želi voditi revoluciju mora se suočiti i sa skupštinama i sa koordinacijama, jer se revolucija vodi s izrabljivanima, s isključenima, s takozvanim "stvarnim pokretom".

Neformalnost Fai-Fri za takav opseg "političkog" cilja nije prikladna. Neformalna federacija slijedi jedan svoj smjer rata, na kojem, u granicama svojih snaga, želi samo uništiti, i ništa